

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

SANCTI|| IOANNIS|| DAMASCENI OPERA,||

Johannes <Damascenus>

Parisiis, 1577

De Dei prouidentia: & quòd Deus rebus humanis prospiciat. cap. xxi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71880](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71880)

A nec opes & gloriam, ac potentiam admireris, nec ea omnia, quæ tibi temporarium vsum ac ministerium expleant.

Si, quæ fluxa ac temporaria sunt, tam præclara sunt, qualia tandem æterna sunt? Et si cæli magnitudo mentis humanæ modulum excedit, sempiternarum rerum naturam quis tandem mortalium indagare poterit?

In ijs rebus, quæ aspectu sentiuntur, studium suum collocare, proprium est eorum, qui nullam futuri sæculi spem sibi ipsis proponunt.

B Cum ea, quæ ad corpus spectant, citra labores ab hominibus comparari nequeant, & panis & cibus labores ac sudores requirant, & naturæ necessitas segnitiam propelet, & egestatis flagrum sine ulla excusatione lutum ad laborem adigat, quis sempiternam vitam audiens, ad labores non excitetur? Quis non libenti animo cælestis regni causa sudores ferat? Quis non pro perenni voluptate dolorem contemnat, ac pro nihilo perædionum iniuriæ minimè patent, perueniat? Labores enim ubique bona conciliant.

Falsæ sunt stultorum opiniones, falsæ malè sentientium existimationes, qui opibus, & libertati, ac potentiæ huiusce vitæ, beatitudinem attribuunt: illud nescientes, seruitutem quoque cernere licere, omni libertate sublimiorem, & imbecillitatem quauis potentia firmiorem, & paupertatem comperire omnibus diuitiis locupletiozem.

C De Dei prouidentia: & quòd Deus rebus humanis prospiciat.

C A P. X X I.

D I X I T Sion, Dereliquit me Dominus, & Dominus oblitus est mei. Nunquid obliuisci potest mulier infantem suum, ut non misereatur filio uteri sui? Et si illa oblita fuerit, ego tamen non obliuiscar tui. Consolabitur Dominus ruinas Sion, & ponet desertum eius quasi delicias, & solitudinem eius quasi hortum Domini.

D Hæc dicit Dominus, Quod perierat, requiram: & quod abiectum erat, reduecam: & quod contractum fuerat, alligabo: & quod infirmum fuerat, consolidabo: & quod pingue & forte, custodiam: & pacem illas in iudicio.

Diligis omnia quæ sunt, & nihil odisti eorum quæ fecisti: nec enim odians aliquid constituisti aut fecisti. Quomodo autem posset aliquid permanere, nisi tu voluisses? aut quod à te vocatum non esset, conseruaretur? Parcis autem omnibus: quoniam tua sunt, Domine, qui amas animas. Sanctus enim tuus spiritus est in omnibus. Pusillum & magnū ipse fecit, & æqualiter est ei cura de omnibus. Nauem cupiditas acquirendi excogitauit: & artifex sapientia fabricauit sua. Tua autem, Pater, prouidentia gubernat: quoniam dedisti & in mari viam, & inter fluctus semitam firmissimam, ostendens quoniam potens es ex omnibus saluare, etiam si quis sine arte adeat mare. Sed ut non essent vacua sapientiæ tuæ opera: propter hoc etiam & exiguo ligno credunt homines animas suas, & transseunt mare per ratem liberati sunt.

Quicquid boni ex diuina potentia ad nos peruenit, gratiæ omnia efficientis operatio nem esse dicimus.

Deo proprium reuera & congruens est, propitium se præbere, ac misereri, operibus que suis salutem afferre, etiam si ad interitus periculum ferantur. Apud eum enim, inquit Psal. 129. ille, est propitiatio.

Omnia quidem in vniuersum diuina prouidentia orta esse atque gubernari, vera pietate præditi sapientes tradunt. At si speciatim singula perspicias, eorum quæ sunt, alia habitu, alia natura, alia impetu & imaginatione, alia ratione, ac peculiari iudicio &

Voluntate agitata, Variam ac multiplicem Vniuersitatis gubernationem comprobant: **P** quippe cum rerum omnium author propriam cuique rerum generi ac distinctam quandam naturæ structuram attribuerit.

Quod in cognationibus sunt parentes erga liberos, hoc rex erga ciuitatem est, & Deus erga mundum.

Nescis homo, quidnam tibi conducatur. Itaque sæpenumerò noxia & periculosa petis. At ille, qui maiorem, quam tu, salutis tuæ curam gerit, non ad petitionem tuam animum attendit, sed ante petitionem id quod ex vtilitate tua est, vbiq; circumspicit. Nam cum carnales patres petentibus filijs non omnia tribuant, non quòd petentes contemnant, sed quòd maiori eorum cura afficiantur, multò magis eodem modo se gerit Deus, vt qui & vehementius nos amet, & id quod nobis expediat, exploratius, quam vniuersi mortales, habeat. **G**

Didymi. Ille rerum omnium architectus, omnium eorum, quæ ratione vtuntur, arcana perspecta habens, rebus omnibus prospicit, ac non eorum duntaxat, quorum emendationem prænoscit.

Deus omnia pro sua bonitate fabricatus, rerum omnium curam gerit: non eorum, quibus prospicit, dignitatem intuens, sed suam ipsius misericordiam, ac bonorū largitionem.

De præpostera affectione & sollicitudine: & quòd nulla in re præpostere affici debeamus. **CAP. XXII.**

H

Cant. 5. **G**o dormio: & cor meum vigilat.

Sollicitudo præmaturam senectutem affert.

Mat. 6. Ne solliciti sitis animæ vestræ, quid manducetis aut quid bibatis: neque corpori vestro, quid induamini. Nonne anima plus est quàm esca, & corpus plusquam vestimentum? Respicite volatilia cœli, quoniam non ferunt, neque metunt, neque congregant in horrea: & Pater vester cœlestis pascit illa, &c.

1. Cor. 7. Tempus breue est. Reliquum est, vt qui habent vxores, tanquam non habentes sint, & qui gaudent, tanquam non gaudentes, & qui flent, tanquam non flentes, & qui emunt, tanquam non possidentes, & qui vtuntur hoc mundo, tanquam non vtantur. Præterit enim figura huius mundi. **I**

Nili. Perfecti animi est cura vacare: impij autem, curis obteri. Etenim de perfecto animo dictum est, Liliū est in medio spinarum. Hoc autem curarum vacuitatem significat. De ijs autem, quos ingens rerum huius vitæ cura afficit, Scriptura dicit, Omnis vita impij in sollicitudine est.

Animo ab immodico affectu libero facultates suas quemque administrare oportet, atque oborto aliquo detrimento non stomachari & agrè ferre, atque acquirendi cupiditate flagrare. Siqui dem Dominus nos ab immodico possessionum amore, ac præpostero omni affectu abscedere iubet. **K**

De Prophetis, qui cedens admiserunt, ac Deo placuerunt. **CAP. XXIII.**

Exod. 32.

TETIT Moyses in porta castrorum, & ait, Si quis est Domini, iungatur mihi. Congregatiq; sunt ad eum omnes filij Leui: quibus ait: Hæc dicit Dominus Deus Israël, Ponat vir gladium super femur suum: ite & redite de porta vsque ad portam per medium castrorum, & occidat vnusquisque fratrem, & amicū, & proximum suum. Feceruntque filij Leui iuxta sermonem Moysi, cecideruntque in die illa quasi viginti tria milia hominum.

Phinees,